

G rard Streiff

Çeviren: Feridun Aksın

Kapak Resmi: Başak Karafaki

ÇÖLDEKİ LİMAN

3 - Basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

G rard Streiff

Çeviren: Feridun Aksın

Kapak Resmi: Başak Karafaki

ÇÖLDEKİ LİMAN

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz

Yayın Koordinatörü: Ali Ünal

Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir S.

Tasarım Uygulama ve Dizgi: Gülay Yıldız

Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. Basım: 2005

3. Basım: Aralık 2009

ISBN 978-975-07-0567-0

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Bu kitabın sahibi:

G rard Streiff

1949 doğumlu yazar, Siyasi Bilimler ve Avrupa  alışmaları eğitimi aldı. Yurtdışı muhabirliği yaptı, Paris'te yayımlanan birçok yayının yazı kurulunda yer aldı. Siyasi Bilimler'de tarih doktorası yaptı. Deneme, tarihsel anlatı, biyografi, polisiye ve  ocuk edebiyatı alanlarında kaleme aldığı otuz civarında eser Fransa'nın önde gelen yayınevlerince yayımlandı. Baleine Yayınları bünyesinde oluşturulan, halen Seuil Yayınları tarafından basılmakta olan Polarchives adlı polisiye dizisini yönetmektedir.

ÇÖLDEKİ LİMAN

İçindekiler

Tarım Mühendisi Kayboluyor, 7
Garip Bir Gün, 16
Bir Karpuz Dağı, 26
Step Treni, 36
Aralsk Karı, 44
Şaman, 51
Kumullar Köyü, 57
Çayevinde Kavga, 63
Sintinede Bir Rehine, 70
Garip Buluşma, 76
İşaret, 87
Yolunu Şaşırmış Bir Mücevher, 97

Tarım Mühendisi Kayboluyor

“Gitti mi? Nasıl olur, gerçekten gitti mi?” diye sordu Antoine.

“Evet, Bay Seban gitti,” diye yineledi resepsiyondaki görevli. “Daha yeni gelmişti ama hemen yeniden ayrıldı. O zamandan beri de bir daha görmedik.”

Antoine şaşırılmış görünüyordu. Yuvarlak yüzlü, dağınık saçlı genç adamın üzerinde yazlık ince kumaştan bir pantolon ve bir safari ceketı vardı.

“Ama onunla randevum vardı benim otelde, öğle yemeğini beraber yiyecektik. Doğrusu çok garip bir şey bu. Peki, bir mesaj bıraktı mı?”

“Hayır, hayır, mesaj filan bırakmadı, hiçbir şey bırakmadı,” diye yanıtladı resepsiyon görevlisi.

Ceketinin yakasına taktığı büyük yuvarlak kart üzerinde Hotel Spoutnik-Almatı yazıyordu.

Konuşmasını sürdürdü:

“Hatta odasının anahtarlarını bile bırakmadı. Bakın, kutusu bomboş. Çok aceleci bir hali vardı. Yalnız o değil, arkadaşları da aynı durumdaydılar.”

“Yalnız değil miydi?”

“Onunla birlikte iki kişi daha vardı.     kol kolaydılar. Çok eski dostlar olduklarını düşündüm. Bu arada belki de birkaç kadeh atmışlardı. Biliyor musunuz bizde insanlar iki tek atmayı severler.”

“Peki, size hiçbir şey söylemedi mi?”

“Hayır, hiçbir şey, hızla geçip gittiler.”

Antoine’ın canı sıkılmış gibi görünüyordu.

“Ama yine de bir şeyin farkına vardım,” diye devam etti resepsiyon görevlisi. “Meraklı oluşumu hoş g r n, biraz da mesleğim gerektiriyor bunu... fizyonomiden anlamayı yani... Evet, onun arkadaşlarından birinin sağ yanağında sizin deyiminizle bir şarap lekesi, yani kırmızı bir leke vardı. Belki size bir yardımı olabilir bunun.”

Antoine, kafası karmakarışık, salona, Rimma’nın yanına döndü. İkiisi de lise öğrencisiydi. Antoine Paris’te yaşıyordu, Rimma ise Kazakistan’ın başkenti Almatı’nın banliyölerinden M d o’da. Bir yaz önce “au pair”¹ olarak Paris’te Antoinelerde kalmıştı. şimdi de Antoine tatilini, Kazakistan’da geçirmek üzere

¹ Yabancı dil öğrenmek isteyen gençlerin, başka bir ülkede bir ailenin yanında kalarak ev işlerini ve  ocuk bakımını üstlenirken bir taraftan dil öğrenmesini sağlayan sistem. (Y.N.)

onun ziyaretine gelmişti.

“Patrice gitmiş! Halbuki benimle buluşmak için kendisi ısrar etmişti,” diye şaşkın bir havayla konuştu Antoine.

“Umarım başına kötü bir şey gelmemiştir,” dedi Rimma.

“Bak bunu düşünmemiştim,” diye karşılık verdi delikanlı.

“Şu son zamanlarda bu ülkede gördüklerimizi bir bilseydin,” diye yanıtladı üzüntülü bir dille genç kız.

Antoine dev yapılı bir genç olan Patrice Seban’la yeni tanışmıştı. Paris-Almatı uçağında yan yana yolculuk etmişlerdi. Her ikisi de Rusya ile  in arasına sıkışmış bir Orta Asya  lkesi olan Kazakistan Cumhuriyeti’ne gidiyorlardı. Moskova’da da bir konaklama yaparak süren uçuş bitip tükenmek bilmemişti. Bu arada şuradan buradan konuşmak, birbirleriyle yakınlık kurmak için oldukça uzun zamanları olmuştu. Patrice tarım m hendisiydi; i  yolculuğ  yapıyordu. Mesleğinden ve yolculuğ nun amaçlarından heyecanla söz etmişti. Kazakistan’ın i lerinde göz göre göre ortadan kaybolmakta olan bir i deniz vardı, Aral Denizi. “Çernobil kadar ciddi” bir felaketti bu durum ona göre. “H mione” adı verilen ve bu denizi kurtarmayı amaçlayan bir planı yaşama geçirmeye çalışıyordu.

Patrice heyecanlı olduğ  gibi bir o kadar da kay-

gılı g r nm   t  ona. Planı için çeşitli zorluklar çıkarılıyordu. Bazı engellemelerle kar ıla ıyormu  gibi bir havası vardı. Ama bu konularda pek açık konu mamı tı. Almatı'ya geldiklerinde ayrılmı lardı. Patrice oteline, Antoine da M d o'ya, Rimmalara gitmişti. Tarım mühendisi ayrılmadan önce, birlikte   le yemeği yemelerini  nermi ti liseli gence.

Rimma, Patrice'in orada olup olmadığını öğrenmek için H mione¹ Vakfı'na telefon ederken Antoine da küçük bir ayrıntıdan emin olmak istedi. Resepsiyon görevlisiyle konuşurken Patrice'in 103 numaralı odada kaldığını not etmişti kafasında. "Birinci katta olmalı bu oda," dedi içinden. Yeni tatilcilerin gelişinin yarattığı tela  ve karga adan yararlanarak hissettirmeksizin salonun dip tarafına doğru yürüdü.

Mermer merdivenleri çıkarken " ık bir yer burası," diye düşündü. Birinci katın lo  koridoruna boydan boya kırmızı bir halı seriliydi ve ayak seslerini yutuyordu. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Daha doğrusu hemen hemen yoktu demek gerekiyor, çünkü sa  tarafta, minicik bir masanın arkasında başında po u bulunan kısa boylu, tombul bir kadın oturuyordu. Ama masanın üzerindeki küçük cep televizyonundaki programa öylesine g m lm  t  ki bu beklenmedik ziyaretçinin farkına varacak durumda değildi. 103 numaralı oda merdivenin solundaki ilk odaydı.

¹ H mione, Asya'da soyu tükenmekte olan bir eşek türüdür. ( ev.).

Delikanlı kolu çevirdi. Kapı kapalı değildi. İçeri girdi ve yavaşça kapıyı kapadı. Oda karmakarışık ı, her şey altüst edilmişti. Yatak ters çevrilmişti, dolaplar açıktı; Antoine'ın daha önce de görmüş olduğu valiz ortasından yarılmış bir biçimde yerde sürünüyordu. Her tarafta k ğıtlar ve elbiseler gelişigüzel dağılmıştı. Masanın üzerinde kapatılmadan kalmış bir küçük portatif bilgisayar ilişti gözüne. Bilgisayar açıktı ve ekranında gizemli bir grafik görülüyordu. Başlığı ilgisini çekti: ARALSK. Antoine birden bir korkuya kapıldı ve daha fazla beklemeden odadan  ıktı. Küçük kadın büyülenmiş gibi televizyona bakmayı sürdürüyordu h l . Gizlice salona döndü.

  Antoine, nerelerdesin?   diye sordu Rimma.   Bir çeyrek saatten beri seni arıyorum... Pek iyi görünmüyorsun, bir şey mi var?  

  Evet, pek iyi değilim,   dedi Antoine yalnızca.

Sonra gergin bir havayla gördüğü şeyleri anlattı.

  Haydi polise gidelim,   diye önerdi hemen Rimma.    stelik H mione'da da kimsecikler yoktu.  

Hiç vakit geçirmeden otelden çıktılar, gördüklerinden resepsiyonu bile bilgilendirmemişlerdi.

Polis karakolunda bir kapıcı karşıladı onları. Bekleme odasının duvarlarında, aranan kişilere ilişkin fotoğraflar asılıydı. Büyük çoğunluğunun yüzleri da-rağacına  ekilmış insan yüzlerine benziyordu ve bir  nden bir de yandan  ekilmış fotoğraflarla sunul-

yordu. Birbirinden daha dalavereci g r n     bir e -
kıya s r   .

  Bizim saray erk nımız bunlar!   dedi Rimma.

  Cehennem filminin oyuncular  g biler,   diye ek-
ledi Antoine.

Bu serserilerin resimlerinin arasında bir k    
afiş Antoine'ın özellikle dikkatini çekti. Bir daire için-
de b y  k C harfi yazılı bir tür logoydu bu.

  Peki bu işaret nedir?  

  Kimse tam olarak bilmiyor ne olduğunu. Çeşitli
cinayetlerden sonra ortaya çıkan gizemli bir işaret
bu.  

     ne anlama geliyor?  

  Kiril alfabesinde S sesini karşılıyor. Sizdeki 'S'
gibi. Bugüne kadar kimse bu mesajın sırrını   zeme-
di. Yetkililer bunun üzerinde geniş araştırmalarda bu-
lunuyorlar.  

Bir memur, sonunda, onların serüvenlerini   -
renmek üzere Rimma'yı dinlemeyi kabul etti.

  Sen Kazakça mı konu uyorsun?   diye sordu An-
toine.

  Kazak a konuşmak daha iyi, ama Rusça konu-
 ursan her yerde seni anlarlar.  

Onları bir büroya gönderdiler, sonra da bir ba -
kasına.

  Sizin polisiniz pek de hızlı değil,   dedi Antoine.

  Onlar turistlerin de içinde olduğu olayları pek

sevmeyiz,” diye yanıtladı genç kız. “Başlarına bir sürü zorluk çıkarırlar diye çekiniyorlar.”

Daha sonra bir başka büroya gittiler. Bu odaysa tam anlamıyla bomboş denebilecek gibiydi.

“Burası yabancılar bürosu,” diye mırıldandı Rimma.

Küçük salonun dört duvarı da aynı tip ahşap kaplamalarla kaplıydı. Yerde yıpranmış bir muşamba seriliydi ve tavandan çıplak bir ampul sarkıyordu. İskemle yoktu, hatta en küçük bir mobilya bile yoktu. Yeniden beklemeye başladılar.

“Niçin gelmiştiniz?”

Nereden geldiği bilinmeyen bir ses kötü bir Fransızca ile sordu.

“Şurada, bak!” dedi Rimma, duvarı göstererek.

Döşemenin bir metre kadar üstünde, küçücük bir pencerede beliren, kalın çerçeveli gözlüğün arkasından bakan bir surat kayıtsız bakışlarla onları süzüyordu. Bu görüntü onları öylesine şaşırtmıştı ki ne diyeceklerini bilemediler.

“Ne için geldiniz?” diye yineledi ses, daha da kuru bir ifadeyle.

Rimma çekingen bir havayla çerçeveye yaklaştı ve Rusça açıklamaya başladı. Ama ses onu tersledi:

“Siz Fransız değ il misiniz? Bize Fransızlarla ilgili bir olay olduğunu söylemişlerdi!”

Bu kez Antoine yaklaştı.

“Evet, ben Fransızım.”

“Anne-babanız nerede?” diye sabırsızlandı  er eve-
deki “portre”, genç adamı süzerek.

“Ben yalnızım efendim,” diye yanıtladı Antoine.

Kraak!.. Polis tahta panoyu çekince, yeniden du-
varla karşı karşıya kaldılar.

“Pek kibar bir beye benziyor,” dedi Antoine. Canı
sıkılmıştı.

“Bizi çok genç buldular herhalde!”

Gi e yeniden açıldı.

“Anne babanız burada değiller mi?” diye ısrar etti
adam yeniden.

“Paris’teler.”

“Peki ne istiyorsunuz?”

“Bir yurtta ımızın kaybolduğunu söylemek için
geldik size. Yani kaybolmuş olması gibi bir olasılık
söz konusu.”

Kraak!.. Gi e yeniden kapandı.

Delice gülmeye ba ladılar.

“Nedir, ne oluyor, ne yapmak istiyorlar?” dedi An-
toine.

Memur biraz sonra aynı biçimde yeniden g r n-
d .

“Bu bir kayıp mı, yoksa bir kayıp OLASILIĞI mı?”
diye sordu koca g zl  n n ardından.

“Biz de bunu öğrenmek istiyorduk i te,” diye ya-
nıtladı Antoine. “Sizi görmeye bunun için geldik.”

Kraak!

Pano pencere kapandı.

Kulak kabartılırsa bölmenin öbür yanında yapılan konuşmalar duyulabiliyordu.

  Bizimle yaptığı konuşmaların çevirisini yapıyor amirine,  diye belirtti Rimma kısaca.

Yeniden delice gülmeye başladılar.

Polis bir kez daha göründü.

  Soyadlarınız, adlarınız ve ayrıca iki dostunuzun adları, Almatı da kaldığınız yerin adresi, yolculuk nedeniniz... 

Soruşturma bu ton üzerinden uzun bir süre devam etti. Her soru için gi e açılıyor, her yanıtta sonra yeniden kapanıyordu.

Sonuçta polis memuru son sözünü söyledi:

  Bir araştırmaya yapacağız. Sonucu size bildireceğiz. 

Kraak!

Görüşme bitmişti. Doğal olarak duvar bir daha açılmayacaktı.

